

mere og mere i sin Sikkerhed. Det vilde være for meget forlangt, hvis der endnu refterede meget af Købesummen for Tingen. Gør der ikke det — dertil figter Bestemmelsen i 2det Stykke af vort Forflag i Slutningen — har f. Eks. Køberen betalt over Halvdelen af Købesummen, saa mene vi, at man har Lov til at tage Hensyn til den sørgelige Kendsgerning, at der ved Salg paa Afbetaling ofte tages meget mere for Tingen, end den virkelig er værd. Vi mene da, at Sælgeren er saa vel betrygget, at vi have Lov til særlig at tage Hensyn til Køberen, og vi have derfor ikke taget i Betænkning at foreslaa, at da kan Tingen overhovedet ikke tages tilbage fra Køberen, undtagen naar det er Afdrag, han udebliver med. Men er Køberen endnu ikke kommen saa vidt, har han endnu ikke betalt Halvdelen, saa maa der tages væsentligt Hensyn til Sælgeren, og da kan det Tilfælde altsaa indtræde, at han tager det tilbage af anden Grund end Udeblivelse med Afdrag, f. Eks. — som jeg sagde før — fordi Køberen i væsentlig Grad mishandler den Ting, han har faaet. Skal man da kunne praktisere Bestemmelsen om Løsningsfristen, saa vil det sige, at Køberen skal kunne faa sin Ting igen mod at betale Erstatning for den Forringelse, som han ved sin Mishandling af Tingen har tilføjet denne. Det er nemt nok at stille op i et Endringsforslag, som vi have gjort, men vi erkende naturligvis, at Vanskeligheden ligger i at vurdere denne Forringelse. Der kommer en Vanskelighed, som, det indrømmer jeg, kan sammenstilles med den Vanskelighed, jeg omtalte før ved § 2, naar man skal vurdere den Forringelse, Tingen har lidt i det der omhandlede Tilfælde. Men vi mene dog at kunne komme ud over det ved at bestemme, at det er noget, som Fogeden maa afgøre, hvis Køberen altsaa henvender sig til ham forinden Løsningsfristens Udløb, at tage sin Ting tilbage, og kan han ikke selv afgøre det, kan han tilkalde sagkyndig Bistand, altsaa navnlig udmelde Skønsmand til at fastsætte Erstatningen; det bliver dog altid meget nemmere, end hvis det skulde komme til en egentlig Proces for Retten. Men, som sagt, jeg tør tro, at det vil blive meget saa Tilfælde, hvor der overhovedet vil blive Spørgsmaal om en saadan Tilbagetagen fra Sælgerens Side, med efterfølgende Løsningsfrist og Tilbagetagen fra Køberens Side. De hyppigste Tilfælde ville være dem, hvor det er Afdrags Udebliven, der er Tale om, og der er Knuden meget let løst.

Det er Hovedpunktet i vor Indstilling til det høje Ting, at vi for saa vidt ønske

det foreliggende Lovforslag forandret paa en Maade, der ganske vist ikke byder Køberne saa stort Bærn som Regeringens Forslag, men som paa den anden Side heller ikke udsætter dem for den Fare, som vi anse for stor — den Fare nemlig, at Tingene skulle blive fordyrede for alle — og som dog afværger de værste Misbrug. — Med Hensyn til § 3 er det navnlig Bestemmelsen om, at Køberen skal være udebleven med mindst to „paa hinanden følgende“ Afdrag, inden Sælgeren kan gøre den Bestemmelse, der almindelig findes i Kontrakten, gældende, at forlange Restkøbesummen betalt, som vi foreslaa forandret. Denne Bestemmelse vil jo nemlig, saa vidt vi skønne, føre til, at den Mand, der i Dag køber en Ting mod ugentlige Afbetalinger, saa snart han finder for godt, uden videre kan springe hveranden af Betalingsstermierne over. Det har man fra de handlendes og Fabrikanternes Side klaget meget højt over i de Andragender, der ere indkomne til Udvalget i Fjor, og vi tro ogsaa, at det vilde være for meget at vælte Haand til Kontraktbrud. Der er ikke megen Mening i, at en Mand den ene Dag kan gaa ind paa at betale hver Uge og saa Dagen efter med Loven i Haand sige: Jeg betaler alligevel kun hver anden Uge. Jeg ved, at der er forskellige Meninger om, hvorvidt dette virkelig vil kunne blive Følgen af Bestemmelsen, som den staar i § 3, men jeg tillader mig nu alligevel at tro, at det vilde blive Følgen, efter som vor nuværende Ret i det hele er. Derimod tror jeg at turde sige, at det ikke vilde kunne blive Følgen efter den tykke Lovgivning, og derfor er det formodentlig, man i den tykke Lov har kunnet indsatte denne Bestemmelse. Vi have foreslaaet det ændret til, at man først kan forlange hele Restkøbesummen, naar mindst to forfaldne Afdrag henstaa ubetalte, og disse tilfammen udgøre o. f. v. Det gør jo den væsentlige Forskel, at saa snart Køberen er udebleven med og i et givet Øjeblik refterer med to Afdrag, selv om det ikke er to paa hinanden følgende, saa maa han finde sig i at betale hele Restkøbesummen; han kan ikke saaledes blive ved med systematisk at springe hvert andet over. Ogsaa det, at man ikke kan forlange Restkøbesummen, før mindst $\frac{1}{10}$ af Købesummen refterer, have vi været betænkelige ved, men vi have dog ikke villet foreslaa nogen Forandring heri, endskønt vi indrømme, at ogsaa dette kan føre til stadende Kontraktbrud fra Køberens Side. Paa den anden Side have vi indført et nyt Bærn for Køberen, idet han nemlig efter vort Endringsforslag under Nr. 4 skal have mindst 14 Løbedage, saa